

EMILIE RICHARDS

Bestselerių autorė

Žavios melagystės

Sis perlas – tobulas, neįkainojamas,
tačiau jo trūkstantiems tenka sumokėti
pačią didžiausią kainą.

Knygute.lt

Emilie Richards

ŽAVIOS MELAGYSTĖS

Romanas

Versta iš: Emilie Richards,
Beautiful lies, 2005
© 1999, Emilie Richards

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Iš anglų kalbos vertė Ieva Valskytė-Janušaitienė
Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© „Svajonių knygos“, 2008

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

1

San Franciskas

- Ei, ponija! Pasisaugokite ryklių!

Kitu atveju šis perspėjimas Lianai Robson nebūtų pasirodęs toks grėsmingas. Jei taip būtų pasakiusi motina savo sūnui, paaugliui banglentininkui, arba į pensiją išeinantis vadovas, perduodantis vairą jaunam entuziastingam įpėdiniui, patarimas būtų atrodeš netgi geras. Bet San Francisko gatvėje, nepaprastai greitai artėjant panikos priepuoliui, - didžiausiam, kokį per kelis mėnesius jai teko patirti, - tie žodžiai sudžeržgė lyg metalas ir nuvilnijo žemyn įsitempusia nugara.

Ji buvo apsupta ryklių ir jautė, kaip jie plaukioja aplinkui.

- Juk jūs to nepamiršite, tiesa?

Liana pamėgino ranka nustumti žaislą, kuriuo benamis mosavo jai prieš veidą.

- Ne... ne, nepamiršiu.

Žaislas - linksmas delfinas - pranyko. Lieknas tamsiaodis vyriškis žengtelėjo artyn ir perrėkdamas judria gatve važiuojančio

tramvajaus žvangėjimą paklausė:

- Ar gerai jautiesi, brangute? Atrodai išblyškusi.

- Aš...

Žodžiai tiesiog įstrigo gerklėje. Liana nesijautė gerai. Ji – trisdešimt aštuonerių metų verslininkė, o neįstengia viena eiti šaligatviu. Bijojų atvirų erdvių – visko, kas nepažįstama.

Ėmė siaubas pagalvojus apie jėgas, veikiančias jos gyvenimą, jėgas, kurių nemato ir negali valdyti. Vos prieš kelias valandas ji įsodino savo sūnų į lėktuvą ir išleido į nežinią. Šį rytą, 8 val. 16 min., stebėjo, kaip jos vienintelis vaikas lipa į lėktuvą, nuskraidinsiantį jį pas tėvą. Dabar Lianai tenka už tai kentėti.

Vyro akys žvelgė su nerimu. Jis luktelėjo, kol tramvajus nuvažiuos tolyn.

- Nenorėjau tavęs išgąsdinti. Čia Fliperis, jis tavęs nenuskriaus.

Liana stipriai užmerkė akis – taip stipriai, kad nedrąsūs saulės spinduliai, skrodžiantys rūškaną popietės dangų, visiškai išnyko. Akimirkai ji atsidūrė savo mažame pasaulėlyje, bet vis vien juto, kaip įkaitusia oda slysta rūkas. Jeigu ji neįstengs iš čia

pabėgti, netrukus jis virs ledu.

Ledo šaltumo oda, už būgno tratėjimą prieš mūšį greitesnis širdies plakimas, milijonas ugninių adatėlių, smingančių į galūnes – tai jai buvo taip pažįstama. Liana žinojo, ko laukti.

– Brangute, ar šiandien ką nors valgei?

Liana atsimerkė. Vyriškis vis dar stovėjo priešais. Ji vilkėjo drabužiais iš Tailando šilko ir airiškos medvilnės, o jo marškinėliai buvo nudriskę jau prieš penkmetį. Po pažastimi vyras laikė pasikišęs šūsnį benamių sąjungos leidžiamų laikraščių. Liana visuomet liepdavo vairuotojui vieną jų nupirkti, bet iš tiesų niekada neskaitė.

– Viskas gerai, ačiū, – mėgindama suimti save į rankas, ji parodė pirštu į laikraščius. – Vieną paimsiu.

– Ką gi, puiku. Fliperis sako „ačiū“. – Vyras kartu su Fliperiu pradėjo vartyti laikraščius, ieškodami geriausiai atrodančio.

Pavėluotai Liana susigriebė, kad gali neturėti pinigų. Ji buvo vienos didžiausių San Francisko Bėjaus srities nekilnojamojo turto plėtros bendrovių viceprezidentė. Nuvežusi Metju į oro uostą, ji, kaip Tarptautinės Ramiojo vandenyno plėtros kompanijos atstovė, dalyvavo

dviejuose susitikimuose, po to pietavo Tarantino restorane su nekilnojamojo turto magnatais iš keturių žemynų ir ilgokai svarsčiusi išsirinko jūros gėrybių salotų. Kaip paprastai, iš vienos vietos į kitą ji buvo vežiojama limuzinu, taigi nereikėjo sukti galvos dėl kelių mokesčių ar kaip susimokėti už automobilio stovėjimą.

Bet suklydo: išlipo iš limuzino, ketindama paskutinius tris kvartalus iki Robsonų pastato nueiti pėsčiomis. Liana prisivertė pasivaikščioti Kalifornijos gatve, nes jos pasaulis darėsi vis mažesnis ir ji nusprendė su tuo kovoti. Kitaip vieną dieną prabudusi galėjo suprasti, kad nebepajėgia išeiti iš miegamojo.

Liana atsegė piniginę ir ten aptiko tik vieno dolerio banknotą. Jo būtų visai pakakę, bet norėjosi būti dosnesnei, juk nedažnai tenka patirti gerumą.

- Štai, imkite, - pro šalį praskriejus dviračiui, ji atkišo benamiui banknotą. Vyro ranka suvirpėjo. - Ir šitą, - Liana siektelėjo savo juodo švarko atlapo, kurį puošė segė. Prisiminimas iš jaunystės, kai dar naiviai tikėjo galinti pasikliauti savo širdimi. Šeši mažyčiai spindintys perlai, sudėti į pakalnučių puokštelę, nukaldintą iš keturiolikos karatų

aukso. Perlus užaugino vienintelis jos mylėtas vyras. Ji pati sukūrė segę.

Liana akimirką užtruko, kol vėl užsegė segtuką, ir ištiesė papuošalą priešais stovinčiam vyrui.

Jis išsprogino akis.

- Aš negaliu...

- Aišku, kad galite, - tarė ji. Sugriebė jo ranką ir įdėjusi segę į delną užlenkė purvinus pirštus. - Nuneškite ją pas gerą juvelyrą.

Benamis sužavėtas tebespoksojo į segę, kai Liana nusisuko ir patraukė tolyn. To žmogaus veido išraiška lydėjo ją visą kelią iki pat pastato durų ir žingsniuojant juodu ir baltu marmuru dekoruotu vestibuliu iki kaltinių žalvarinių lifto durų. Įžengusi į tuščią liftą, Liana patraukė avarinę rankenėlę ir užsimerkė.

Ir kodėl turėtų stebėtis, kad būtent šiandien panika persmelkė ją iki pat sielos gelmių? Juk birželis, o birželį jos mylimas sūnus kūnu ir siela priklauso tėvui - Kalenui Liuelinui. Šią akimirką, jei skrendant nekilo problemų, Metju jau turėtų būti La Gardijos oro uoste, širdingame Kaleno glėbyje.

Savaičių savaites Metju tik ir svajojo, kaip

susitikus su tėvu. Jie ketino vykti į žygį po Baltuosius kalnus, po to į Meino pakrantę, kur Kalenas buvo išnuomojęs paprastą žvejų trobelę ir valtį. Kalenas, užaugęs Australijos gilumoje, gėręs kengūrų pieną ir valgęs buivolų mėsą – Kalenas, pusiau Išprotėjęs Maksas, pusiau Krokodilas Dendis – mokys jūdviųjų sūnų būti vyru.

Sulaukęs keturiolikos Metju buvo jau pakankamai subrendęs tokiems žygiams, bet vis dar jautrus vaikas. Plačiapetis ir atlapaširdis. Aplink šį vyrą-vaiką sukosi visas Lianos gyvenimas. Vaikinukas niekada nei žodžiu, nei veiksniu neparodė, kad tėvą myli labiau nei ją, bet kiekvieną birželį, nepaisant griežtos globos sutarties, stebėdama Metju, susiruošusį skristi pas Kaleną, Liana baimindavosi, ar sūnus grįš.

O ir kaip gali būti dėl ko nors tikras, kai kalbama apie Kaleną Liueliną? Prieš šimtmetį Kaleno protėvis kone sužlugdė Robsonų šeimą. Prieš dešimt metų Kalenas vos nesužlugdė jos pačios.

Liana atsirėmė į medinę sienelę ir užsidengė akis delnais. Kartojo sau, kad yra saugiamame pastate, tapusio jos antraisiais namais, prieglobstyje. Metju išvažiavo, bet juk sugrįš.

Ji saugi.

Galiausiai pažįstamos aplinkos skleidžiama ramybė pradėjo magiškai veikti. Lianos mintys vis dar skriejo pašėlusiu greičiu, bet tarp adrenalinu persunktų pražūties vizijų žybtelėjo logikos kibirkštėlės. Ji pagaliau suėmė save į rankas ir spustelėjusi mygtuką laukė, kol liftas pasieks viršutinį pastato aukštą, kuriame buvo įsikūrę biurai. Durims atsivėrus ji, plačiai atmerktomis akimis, tiesi it styga, išlipo iš lifto ir patraukė per sausakimšą koridorių.

- Laba diena, panele Robson.

Ji linkčiojo darbuotojams, žingsniuodama palei akinančiai baltas sienas, nukabinėtas ramiais pasteliniais jūros vaizdais. Interjeras – raminantis, bet tik ne atmosfera. Netgi pati brangiausia San Francisco interjero dizaino įmonė nesugebėjo rasti būdo paslėpti įtampą, nuolat kybančią ore. Nekilnojamojo turto plėtros pasaulis – galvažudiškas, ir šiame pastate tai galėjai justti itin smarkiai.

- Liana?

Rinkodaros direktorius Frenkas Fongas žengė tiesiai priešais Lianą, tad jai teko jo išsilenkti ir sulėtinti žingsnį. Nepaisydamas akmeninio Lianos veido, Frenkas ėmė žingsniuoti šalia.

- Skambino tavo buvusysis. Dukart.

Liana žingsnio nelėtino. Ji linktelėjo savo netikram broliui Grehemui Vesliui, kompanijos vykdomajam direktoriui, kuris kalbėjosi su kitu darbuotoju koridoriuje šalia savo kabineto durų. Grehemas taip pat linktelėjo, bet, priešingai nei Frenkas, pastebėjo niūrią Lianos veido išraišką ir nėjo artyn. Prie stalo, stovinčio arčiausiai Lianos kabineto durų, sėdėjo jos sekretorė Kerol – tyli, jautri jauna moteris, ji nė nepakėlė akių į Lianą.

Liana palaukė, kol jai už nugaros užsidarė kabineto durys, ir atsisuko į Frenką.

- Jis atrodė susijaudinęs, – pasakė Frenkas. – Kerol sujungė jį su manimi. Ji visa virpėjo savo *Gucci* kostiumėlyje.

- Frenkai, tai žaidimas, kurį žaidžia išsiskyre žmonės. Kalenas skambina man pasakyti, kad Metju atvyko, ir kartu nori papriekaištauti dėl daugelio dalykų. Jam nepatinka drabužiai, kuriuos aš įdėjau sūnui, arba mano planai dėl Metju skrydžio namo...

- Jo balsas skambėjo taip, lyg būtų norėjęs ne tik pasiginčyti dėl džinsų.

Liana kalbėjo sausai ir labai aiškiai.

- Kalenas nesugeba tramdyti emocijų. Kai

gyvenome susituokę, dėl šios savybės jis buvo nuostabus lovoje, bet visiškai nevykėlis visur kitur.

Frenkas apsimestinai sušveplavo:

- Na, brangioji, aš nebūčiau taip greit su juo skyręsis. Žvelgiant į gyvenimo laikrodį, dėl šios savo savybės jis mažiausiai valanda lenkia mano pažįstamus vyrus.

Liana atsirėmė į stalo kraštą. Frenkas nusišypsojo, ji irgi nenoriai šypstelėjo. Juodu su Frenku buvo tolimi giminaičiai, o jų panašumas - vos juntamas. Frenkas, šimto penkiasdešimt svarų¹ raumeningas vyras, visada buvo pasiryžęs suspindėti šypsena, kuri daugumai atrodė tiek pat patraukli kiek kinų kvartalo gatvės, kuriose jis užaugo. Rimta, dažnai įsitempusi Liana buvo liesa, kampuotos figūros ir vos siekė penkias pėdas². Tačiau tamsios akys ir pergamentinis odos atspalvis išdavė, kad jųdviejų su Frenku šeimos šaknys glūdi derlingoje Tolimųjų Rytų dirvoje.

Liana žvilgtelėjo į „Cartier“ laikrodį, kuris kur kas prasčiau atspindėjo jos stilių nei atiduotoji

---

¹ 1 svaras = 0,45 kg (vert.)

² 1 pėda = 30,48 cm (vert.)

segė.

- Ar Kalenas sakė, kad Metju atskrido laiku? Girdėjau prognozuojant audras virš kalnų. Be to, Denveryje jis turėjo persėsti į kitą lėktuvą.

- Sakė, kad nori pasikalbėti su tavimi.

Liana neparodė susierzinimo.

- Ką gi, jam teks palaukti. Mudu su Grehemu už dešimties minučių išvažiuojame duoti interviu.

Frenkas nususuko.

- Aš jį įspėjau, kad tu turi susitikimą ir gali būti nepasiekiamas.

Liana vėl pakėlė galvą.

- Ką jis į tai?

- *Velniop tą prakeiktą susitikimą*, - Frenkui pavyko tai ištartai su atpažįstamu australišku akcentu. Priėjęs prie durų, jis vėl atsisuko į Lianą. - Ar manai, kad kariauti su buvusiuoju - gera mintis? O jeigu jis iš tiesų turi kažką svarbaus su tavimi aptarti?

Liana pagalvojo apie jūdviejų su Kalenu ginčus, vykusius visą jų santuokos laiką ir dešimt metų po skyrybų. O kur dar visas šimtmetis, kurį Robsonų ir Liuelinų šeimos žudė ir apgaudinėjo viena kitą. Juodu su Kalenu buvo nelaimingi įsimylėjęliai, manę

galintys nepaisyti praeities intrigų ir susikurti naują ateitį.

Klydo.

Frenkas nebeištvėrė.

- Liana?

- Jei būsiu čia, kai kitą kartą Kalenas paskambins, pasakyk Kerol, kad mus sujungtų. Jei manęs nerastų, gali skambinti šįvakar į namus. Dabar pasirūpink, kad Kerol susisiektų su Metju. Gal jai pasiseks sužinoti, kaip sekėsi skrydis.

Durims trinktelėjus, Lianos pečiai nusviro, bet nespėjus giliai įkvėpti kažkas garsiai pasibeldė. Durys atsivėrė ir įėjo Grehemas.

- Mačiau išeinant Frenką. Netruk dau?

Ji prisivertė pasakyti bent dalį tiesos:

- Tiesiog ruošiuosi visus įtikinti, kad „Kiaulė“³ yra geriausias dalykas, atsiradęs San Franciske nuo duonos raugo išradimo laikų....

---

³ Žodžių žaismas: kompanijos pavadinimas „Pacific International Growth and Development“ (Tarptautinė Ramiojo vandenyno plėtros kompanija) trumpinamas PIG. Angl. *pig* reiškia „kiaulė“ (vert.).